

Електронний журнал «Державне управління: удосконалення та розвиток» включено до переліку наукових фахових видань України з державного управління (Категорія «Б», Наказ Міністерства освіти і науки України № 1643 від 28.12.2019).

Спеціальність – 281.

Державне управління: удосконалення та розвиток. 2025. № 8.

DOI: <http://doi.org/10.32702/2307-2156.2025.8.21>

УДК 327(519.5:73)"1953/1999"

A. B. Сікачовський,

аспірант, Київський університет культури

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0000-4209-2255>

ТРАЄКТОРІЯ БЕЗПЕКОВОЇ ДИПЛОМАТІЇ ПІВДЕННОЇ КОРЕЇ ТА США У 1953-1999 РР.

A. Sikachovskyu,

Postgraduate student, Kyiv University of Culture

THE TRAJECTORY OF SECURITY DIPLOMACY BETWEEN SOUTH KOREA AND THE UNITED STATES IN 1953-1999

У статті досліджується еволюція дипломатичного партнерства між Сполученими Штатами Америки та Республікою Корея, яке стало одним із ключових елементів регіональної безпеки Східної Азії від часів корейської війни до кінця ХХ століття. Підкреслено роль конструктивістського підходу, який апелює до поняття легітимності та соціальної взаємодії, в розумінні природи дипломатії на Корейському півострові. Констатовано, що період 1953–1999 рр. став визначальним для формування та еволюції стратегічного партнерства між Південною Кореєю та США у сфері безпеки. Завершення Корейської війни не лише окреслило нову конфігурацію сил у Східній Азії, а й

започаткувало довготривалу модель безпекової дипломатії, яка стала одним із ключових елементів системи регіонального стримування. Станом на кінець 90-х років XX століття безпековий альянс між Південною Кореєю і США залишався ключовим чинником стабільності в регіоні, хоча й не позбавленим суперечностей.

The article examines the evolution of the strategic partnership between the United States of America and the Republic of Korea, which has become one of the key elements of regional security in East Asia from the time of the Korean War to the end of the 20th century. The role of the constructivist approach in understanding the nature of diplomacy, on the Korean Peninsula, which, in particular, appeals to the concepts of legitimacy and social interaction, is emphasized.

The study is important both for the historical understanding of the transformation of security diplomacy in South Korea and the United States, and for a deeper understanding of current trends in the security sphere, particularly on the Korean Peninsula, in the Indo-Pacific region, and in our country.

It is stated that the period 1953-1999 was decisive for the formation and evolution of the strategic partnership between South Korea and the USA in the security sphere. The end of the Korean War not only outlined a new configuration of forces in East Asia, but also initiated a long-term model of security interaction, which has become one of the key elements of the regional deterrence system. Given the global confrontation between the democratic West and the socialist camp, the United States played a leading role in containing communist influence on the peninsula and shaping South Korea's defense strategy. For its part, the Republic of Korea gradually transformed from a dependent ally into a more autonomous actor seeking to combine security guarantees with the development of its own defense potential and diplomatic subjectivity. Therefore, the partnership of the countries became not only a defense alliance, but also a complex political interaction, which was shaped under the influence of global confrontation, regional challenges and internal transformation. The strategic dialogue between the countries evolved from

a simple military presence to a complex security mechanism with elements of humanitarian diplomacy, economic cooperation and diplomatic coordination with the interests of other countries. As of the late 1990s, this alliance remained a key factor in stability in the region, although not without contradictions.

Ключові слова: Південна Корея, США, дипломатія, стратегічне партнерство, безпека, КНДР.

Keywords: South Korea, USA, diplomacy, strategic partnership, security, DPRK.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Дослідження є важливим як для історичного осмислення трансформації безпекової дипломатії Південної Кореї та США, так і для глибшого розуміння поточних тенденцій у сфері безпеки, зокрема на Корейському півострові, в Індо-Тихоокеанському регіоні та нашій країні. По-перше, події цього періоду дають змогу простежити витoki сучасної безпекової архітектури у Східній Азії, яка і на сьогодні залишається зоною підвищеної геополітичної напруги. По-друге, аналіз стратегічних викликів, з якими стикалися Сеул і Вашингтон, зокрема проблема ядерних амбіцій КНДР, питання розміщення американських військ, трансформація союзницьких відносин, дає змогу краще зрозуміти сучасні дилеми у безпековій дипломатії держав. По-третє, союзницька дипломатія цього періоду демонструє приклад динамічного балансу між залежністю й автономією, що є цінним досвідом для сучасної міжнародної взаємодії в умовах трансформації глобального порядку, зокрема для України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У світлі домінуючих тенденцій першого двадцятиліття XXI століття, які визначали стратегічні дипломатичні пріоритети більшості країн до початку російсько-української війни, особливе зацікавлення у науковців викликала «м'яка сила». Тому не дивно, що масив публікацій щодо дипломатії Республіки Корея присвячені

саме їй. Так. М. Кім досліджує динаміку зростання «м'якої сили» Південної Кореї та її геополітичні наслідки, зокрема стратегічну популяризацію культурних продуктів, технологій, освіти й дипломатії, які формують позитивний імідж країни в Індо-Тихоокеанському регіоні. Автор описує ключові етапи еволюції «Корейської хвилі», роль культурної дипломатії і механізми її впровадження. Також розглянуті випадки, коли зростання культурного впливу Кореї змінило баланс сил або сприяло партнерству в таких країнах, як Японія, Китай, В'єтнам та Індія [11].

А. Лале аналізує «м'яку силу» Південної Кореї з акцентом на стратегічному використанні культури, медіа, освіти для посилення глобального впливу. Розглянуто ключові політичні рамки й інституційні механізми, зокрема державну культурну дипломатію та міжнародне партнерство. Акцентовано на важливих уроках, які інші країни можуть винести з досвіду Південної Кореї у сфері культурного впливу та глобальної взаємодії [12].

В українській науці останніми роками також зростала кількість досліджень, присвячених культурній дипломатії Південної Кореї. Український дослідник І. Федорів аналізує політику «м'якої сили» Республіки Корея як інструмент зовнішньополітичного впливу в умовах сучасної геополітичної динаміки. Автор визначає ключові напрями просування південнокорейської культури, освіти, технологій та економічного партнерства, а також оцінює ефективність цих інструментів у зміцненні міжнародного іміджу країни. Особливу увагу приділено наслідкам у відносинах із Китаєм, США та країнами Південно-Східної Азії [2].

У статті О. Стасевської та В. Уколової проаналізовано основні етапи становлення та еволюції культурної дипломатії Республіки Корея, а також механізми її реалізації. Особлива увага приділена феномену «Корейської хвилі» (халлю) – динамічному зростанню впливу південнокорейської культури у світі, який сформував потужний національний бренд. Окремий акцент зроблено на аналізі викликів, які стоять перед українською культурною

дипломатією, із визначенням потенційних можливостей запозичення успішного корейського досвіду [2].

Утім, посилення культурної дипломатії Південної Кореї наприкінці ХХ століття – це результат почасти дипломатичного врегулювання більш складних процесів, які відбувалися в країні та навколо неї після корейської війни: регіональна безпека, трансформація відносин із США, Китаєм та КНДР.

Мета статті – проаналізувати основні етапи і особливості безпекової дипломатії Південної Кореї і США після корейської війни до кінця ХХ століття з акцентуацією на відносинах з Китаєм та КНДР.

Виклад основного матеріалу дослідження. Безпекова дипломатія – це напрям дипломатичної діяльності, який зосереджений на запобіганні конфліктам, управлінні кризами та укріпленні міжнародної та/чи національної безпеки шляхом переговорів, угод і дипломатичних ініціатив. Вона охоплює різні форми взаємодії між державами, міжнародними організаціями та іншими акторами для: запобігання збройним конфліктам; контролю над озброєннями; зміцнення довіри між сторонами; мирного врегулювання суперечок; забезпечення стратегічної стабільності.

Прикладом білатеральної форми безпекової дипломатії з елементами стримування та кризового управління є стратегічне партнерство США і Південної Кореї як міцного безпекового альянсу, який включав: Договір про взаємну оборону (1953 р.); розміщення американських військ на півострові; спільні навчання та координацію у випадку конфлікту з Північною Кореєю; дипломатичну взаємодію під час північнокорейських криз.

У післявоєнний період головною метою американо-корейського партнерства стало стримування нової спроби комуністичного реваншу. Для цього країни створили військовий союз, у рамках якого США розгорнули контингент у 36 000 солдатів, присутніх у Південній Кореї і донині. Завдяки американській підтримці вдалося сформувати армію чисельністю понад 600 000 осіб. Крім військової допомоги, США здійснили низку економічних заходів, спрямованих на стабілізацію ситуації у країні.

Сеул, користуючись американською підтримкою у фінансуванні оборонного сектору, поступово трансформувався в геостратегічний бастион антикомунізму.

Задля реалізації своєї стратегії стримування комунізму Вашингтон навіть підтримав авторитарне правління в Республіці. Тому період 60–80-х років ХХ ст. у Південній Кореї був позначений державними переворотами, придушенням протестів, репресіями, вбивствами опозиційних діячів. Особливо знаковою постаттю став Пак Чон Хі (президент Південної Кореї у 1963–1979 рр.), що прийшов до влади після військового перевороту 1961 р. Його правління супроводжувалося стрімкою індустріалізацією, жорстким придушенням опозиції та обмеженням громадянських свобод.

За правління Пак Чон Хі зовнішня політика Південної Кореї була майже повністю залежною від США. Вашингтон підтримував режим у Сеулі в обмін на стратегічну лояльність у боротьбі з комунізмом.

Антиавторитарні рухи – від «Квітневої революції» 1960 р. до повстання в Кванджу (1980 р.) та протестів 1987 р. – стали каталізаторами демократичних реформ у Південній Кореї наприкінці ХХ століття.

Придушення протестів, цензура та політичні вбивства спричинили міжнародну критику. Все це обмежувало дипломатичний простір Південної Кореї, знижувало довіру міжнародної спільноти до її уряду, ускладнювало укладання повноцінних партнерств за межами військової сфери.

Західні країни, включно з США, почали стикатися з моральною дилемою: підтримувати союзника, але при цьому бути асоційованими з репресіями. У відповідь на зростаючий міжнародний тиск і вимоги громадянського суспільства Сполучені Штати підтримали демократичний перехід.

Коли внутрішня обстановка в країні більш-менш стабілізувалася, США стали приділяти дедалі більше уваги питанням безпеки на Корейському півострові. Особливо вони активізувалися після війни в Перській затоці.

Основну загрозу становила ядерна програма КНДР. Утім, Вашингтон розширив дипломатичну присутність у регіоні та ініціював укладення стратегічних угод із Японією та Південною Кореєю задля стримування не лише Північної Кореї, а й Китаю. Тому дипломатичні стратегії щодо Південної Кореї були спрямовані на залучення її до регіональної безпеки, на пошук шляхів домінування в регіоні, на уникнення підйому Китаю та подолання його намірів щодо регіонального контролю [4].

Варто наголосити, що до 1992 р. Китай і Південна Корея не мали дипломатичних відносин (КНР визнавала лише КНДР). Після встановлення відносин у 1992 р. розпочався процес економічного і політичного зближення.

Що стосується США, то після нормалізації відносин у 70-х роках вони почали налагоджувати стратегічний діалог із Китаєм для протидії СРСР та контролю за ситуацією на Корейському півострові.

У 1993 р. КНДР оголосила про намір вийти з Договору про нерозповсюдження ядерної зброї. Причиною стала відмова США та Південної Кореї зупинити спільні військові навчання «Командний дух». Це загострило конфліктну ситуацію.

Важливою віхою у стосунках стали дипломатичні зусилля і домовленості 1994 р. У жовтні США та Північна Корея підписали угоду, яка була сприйнята як перший крок до завершення демонтажу ядерної програми [14, р.51]. Під цей аргумент Б. Клінтон просував Угоду з Північною Кореєю про постачання Пхеньяну продовольства. Так вони на мить розв'язали нестабільну ситуацію, яка була створена на початку 90-х років [6, р.77].

Час був ще більш сприятливим для стабілізаційних зусиль на півострові, коли Сполучені Штати та Південна Корея зобов'язалися постачати КНДР ядерно-електричні реактори та 500 000 тон сирової нафти щорічно, а також поступово зняти комерційне ембарго. Так було сформовано підґрунтя для початку діалогу [3, р.55].

У свою чергу, нове керівництво Південної Кореї ініціювало діалог із КНДР. Китай виступив посередником і сприяв призупиненню ядерної

програми КНДР, що дало старт чотиристороннім переговорам за участю США, Китаю, КНДР та Південної Кореї. Вони були ініційовані з метою досягти остаточного мирного об'єднання півострова. Багатосторонній підхід до співпраці між США, Китаєм, Північною та Південною Кореєю уможливив певні кроки до стабільності та, принаймні теоретично, створив підґрунтя для мирного завершення війни між двома Кореями, що водночас сприяло б взаємному визнанню обох режимів.

Попри певний дипломатичний прогрес, політична напруга залишалася. У квітні 1996 р. в Берліні відбулися відомі як «Гарний початок» переговори між Сполученими Штатами та КНДР, спрямовані на видачу останньою ядерних ракет. У той же час Пхеньян запропонував Вашингтону підписати сепаратний мирний договір, незважаючи на незгоду Сеула. Утім, США закликали Пхеньян до діалогу з Сеулом і відхилили пропозицію [8, р.336].

Того ж місяця відбулася зустріч президентів Сполучених Штатів і Південної Кореї. Сеул, усвідомлюючи проблеми безпеки на півострові та загрози зростаючого виклику, чітко підтверджував угоду про взаємну оборону і стримування Пхеньяну. Обидва президенти закликали Північну Корею та Китай розпочати процес, спрямований на будівництво нової мирної структури, яка замінить перемир'я, що тривало понад чотири десятиліття [8, р.339].

Безвихідне становище в сільськогосподарському секторі Північної Кореї, викликане жахливими зливами, які знищили посіви в 1995 р., змусило режим Кім Чен Іра шукати міжнародної допомоги [7, р.11].

Сеул і Вашингтон наголосили на початку переговорів із Пхеньяном у відповідь на надання гуманітарної допомоги. Кім Чен Ір погодився, і припаси були відправлені, щоб трохи вгамувати голод, який вже спричинив хаос серед північнокорейського народу. Незважаючи на напругу, у Женеві почалися переговори чотирьох, які відбулися 9 грудня 1997 р. та 16 березня 1998 р. Однак вони не дали важливих результатів.

Незважаючи на виділені Конгресом США кошти, призначені для Північної Кореї, Вашингтон не спішив виконувати свої зобов'язання. У середині 1998 р. Пхеньян оголосив про зупинку Угоди 1994 р.

Усе це відбувалося на тлі курсу на зближення з КНДР керівництва Південної Кореї, зокрема президента Кім Де Чжуна, який започаткував «Політику сонячного сяйва». У цьому контексті Китай також почав активніше грати роль помірного посередника, підтримуючи дипломатію і закликаючи до стабільності на півострові.

Утім, у серпні 1998 р. Північна Корея запустила ракету типу Rondong I дальністю 1000 кілометрів, а в 1999 р. погрожувала випробувати ракети ще більшого радіусу дії. Ця ситуація була сприйнята Вашингтоном як безпосередній виклик для власної стратегічної оборони та була використана як привід для відмови від зобов'язань перед КНДР.

Однак після першої поїздки до Пхеньяну наприкінці травня 1999 р. та у відповідь на страшну продовольчу кризу в Північній Кореї, все ж таки США надали гуманітарну допомогу. Тим більше, що в останні роки ХХ століття ресурси Північної Кореї значно зменшилися: військові витрати скоротилися з понад 5 млрд доларів у 1994 р. до 1,3 млрд у 1999 р. [5, с. 160].

Також варто зазначити, що наприкінці ХХ століття ситуація на півострові вже значно відрізнялася від логіки жорсткої біполярності, в межах якої дипломатичні ініціативи були підпорядковані стратегіям США, СРСР та Китаю.

У сучасному контексті регіональний порядок виступив продуктом складної взаємодії інтересів держав, які формують свою ідентичність та постійно її переосмислюють [9, с. 42]. Тому для розуміння дипломатичних пріоритетів держав найкращим інструментом слугував конструктивістський підхід, який дає змогу осмислити природу відносин у регіоні крізь призму легітимності дій та політики безпеки як структурних характеристик міжнародної системи. Конструктивізм підкреслює вагу ідеологічних, культурних і нормативних чинників та дає змогу зрозуміти, чому, попри

спільні інтереси у сфері безпеки, сторони часто діяли нерівномірно, з огляду на власні цінності, внутрішні пріоритети, зокрема уявлення про легітимність.

Протягом більшої частини Холодної війни політичні відносини між США, Китаєм і країнами Корейського півострова формувалися за схемою конфронтації, зумовленої непримиренними ідеологічними розбіжностями.

Після завершення біполярної епохи часів СРСР країни поступово занурилися в нову динаміку, яка засвідчила необхідність стратегічної співпраці задля досягнення регіональної стабільності.

Сила Сеула почала базуватися не лише на військовому потенціалі чи економічному розвитку, а й на міжнародному визнанні як демократичного режиму, відкритого до переговорів. Стратегічне використання «м'якої сили» дозволило Сеулу розширювати свій вплив без прямої конфронтації, водночас формуючи нові формати міжнародного партнерства, незважаючи на ризики культурної гомогенізації, регіональної конкуренції та політизації культурної дипломатії [2]. Особливо стрімко з середини 90-х років почав розвиватися феномен «Корейська хвиля» або «халлю» – явище, яке проявилось у зростанні світової популярності південнокорейського кіно, музики, мови, спорту, літератури та загалом способу життя. І донині концепція халлю розглядається як важливий інструмент «м'якої сили» та економічний ресурс країни [1].

Загалом така дипломатична поведінка вписувалася в постмодерністську поведінку – за будь-яку ціну відповідати вимогам часу [13], при цьому сприяючи зміцненню регіональної безпеки та міжнародного співробітництва [11].

Найважливіше місце у новій дипломатичній динаміці також зайняла легітимність, коли дотримання норм міжнародного порядку розглядається як моральне зобов'язання і механізм соціального контролю [10, р. 399]. У цьому контексті легітимність відображає підходи, реалізовані Вашингтоном у відносинах із Пхеньяном, а також нормалізацію відносин з Китаєм, а останнього – з Сеулом.

Сприйняття загроз на Корейському півострові, зокрема з боку США та Південної Кореї, переважно зосереджувалося на характеристиці Північної Кореї як агресивного комуністичного режиму. Воно посилювалося після проведення Пхеньяном ядерних випробувань, які трактуються як демонстрація готовності до вторгнення або стримування у випадку контратаки [9, р. 52].

Для США питання Корейського півострова символізує безперервність їхньої ролі стабілізуючої сили [7, р. 28] та легітимізує традиційне позиціонування країни як захисників демократії і свободи. Усе це на тлі протистояння тоталітарному режиму КНДР, який сприймається як агресивний і такий, що зловживає політикою ядерного залякування. Вашингтон розумів, що агресія з боку Північної Кореї ставить під загрозу не лише існування Південної Кореї, а й руйнує довіру до США як до глобального захисника демократії.

У свою чергу, важливою для регіонального балансу була участь Китаю: він фактично виступив партнером, який сприяв стабілізації. Найпомітнішим чинником у цьому процесі був тиск Пекіна на Пхеньян, що змусило останнього призупинити ядерні випробування в обмін на скасування економічного ембарго з боку США та можливість компенсувати втрати від заборони експорту ракетної техніки. Так навіть Північна Корея визнала легітимність американської присутності. Втім, Вашингтон зволював з виконанням обіцянок, що демотивувало Північну Корею, зірвавши дипломатичний поступ.

Загалом ситуація на півострові наприкінці ХХ століття показала, що могутність США визначається не лише розгортанням військових ресурсів, а й здатністю зберігати дипломатичну ініціативу. Питання національної безпеки однієї держави не може ігнорувати інтереси іншої. Наприклад, американський вплив частково залежить від присутності на півострові, що вимагає збільшення фінансових витрат з боку Сеула. Це викликало невдоволення

південнокорейського суспільства та загрозувало легітимності американського військового контингенту. З чим теж варто рахуватися.

Загалом дипломатичні зусилля дали певні результати: було досягнуто обмеженої, але реальної стабільності, держави визначили власні ролі. Важливим засновком стало розуміння, що безпека формується не лише за допомогою матеріальних ресурсів, а й через поняття власної легітимності та конструктивну взаємодію.

Висновки та перспективи подальших розвідок у даному напрямі.

Період 1953–1999 рр. став визначальним для формування та еволюції стратегічного партнерства між Південною Кореєю та США у сфері безпеки. Завершення Корейської війни не лише окреслило нову конфігурацію сил у Східній Азії, а й започаткувало довготривалу модель безпекової взаємодії, яка стала одним із ключових елементів системи регіонального стримування.

З урахуванням глобального протистояння між демократичним Заходом і соціалістичним табором, Сполучені Штати відіграли провідну роль у стримуванні комуністичного впливу на півострові та формуванні оборонної стратегії Південної Кореї.

Зі свого боку, Республіка Корея поступово трансформувалась із залежного союзника у більш автономного актора, який прагнув поєднати гарантії безпеки з розвитком власного оборонного потенціалу та дипломатичної суб'єктності.

Тому партнерство країн стало не лише оборонним альянсом, а й складною політичною взаємодією, яка формувалася під впливом глобального протистояння, регіональних викликів і внутрішньої трансформації. Стратегічний діалог між країнами еволюціонував від простої військової присутності до складного механізму безпеки з елементами гуманітарної дипломатії, економічного співробітництва та дипломатичної координації з інтересами інших країн. Станом на кінець 90-х років ХХ століття цей альянс залишався ключовим чинником стабільності в регіоні, хоча й не позбавленим суперечностей.

Перспективним напрямом подальших досліджень уявляється вивчення дипломатії Корейської Республіки щодо США у контексті змін у американо-корейському альянсі у відповідь на трансформації світового порядку, зростання ізоляціонізму США.

Література

1. Стасевська О., Уколова В. Культурна дипломатія Республіки Корея. *Право та інновації*. 2021. № 4 (36). С. 27–33.
2. Федорів І. Політика «м'якої сили» Республіки Корея: геополітичні можливості та наслідки. *Консенсус*. 2025. № 1. С. 281–292.
3. Anguiano E. China contemporánea: la construcción de un país (desde 1949). *Programa de estudios APEC. Centro de Estudios de Asia y África. El Colegio de México*, 2001. 23 p.
4. Berry W. Global Security Watch Corea. A reference handbook. USA: Praeger Security International, 2008. 194 p.
5. Delage F. La nueva geopolítica asiática. Anuario Asia Pacífico 2005. Madrid, España: Fundación CIDOB/Real Instituto Elcano/Casa Asia, 2005. P. 15–23.
6. DeRouen jr. K. U.S. Foreign Policy in the Korean Peninsula. *Pacific Focus. Center of International Studies*. 2001. vol. XVI (1). P. 77–87.
7. Eliot K. Korean Unification: A Pandora's Box of Northeast Asia? *Asian Perspective. Journal of Regional and International Affairs*. 1996. № 20 (2). P. 9–43.
8. Hee-Suk S. U.S.-Japan Security Relations and the Politics of Northeast Asia. *Asian Perspective. Journal of Regional and International Affairs*. 1996. № 20. P. 333–341.
9. Horowitz S. Reconstructing Conflict in East Asia: Preserving Two Koreas, and Moving towards One China and One Taiwan. *Pacific Focus. Center of International Studies*. 2001. №1. P. 35–55.

10. Hurd I. Legitimacy and Authority in International Politics. *International Organizations*. 1999. № 53 (2). P. 379–408.
11. Kim M. The Growth of South Korean Soft Power and Its Geopolitical Implications. *Journal of Indo-Pacific Affairs, Air University*, 2022. P. 123–138.
12. Lale A. The Soft Power of South Korea. *Asya Studies*. 2020. № 4 (13). P. 63–74.
13. Pavlova O., Afonina O., Vilchynska I., Khlystun O., Smyrna L. (2024) Cultural and artistic education strategies: The institutionalisation aspect. *Sci Herald Uzhhorod Univ. Ser Phys*. 55, pp. 1457–1465.
14. Week S. B., Meconis C. A. The armed forces of the USA in the Asia Pacific region. I.B. Tauris, 1999. 300 p.

References

1. Stasevskaya, O., and Ukolova, V. (2021), “Cultural Diplomacy of the Republic of Korea”, *Kulturna dyplomatiia Respubliky Koreia. Pravo ta innovatsii*, vol. 4 (36), pp. 27–33.
2. Fedoriv, I. (2025), “The Policy of “Soft Power” of the Republic of Korea: Geopolitical Opportunities and Consequences”, *Polityka «miakoi syly» Respubliky Koreia: heopolitychni mozhlyvosti ta naslidky. Consensus*, vol.1, pp. 281–292.
3. Anguiano, E. (2001), *China contemporánea: la construcción de un país (desde 1949)*, Programa de estudios APEC. Centro de Estudios de Asia y África, El Colegio de México, Mexico City, Mexico.
4. Berry, W. (2008), *Global Security Watch Corea*, A reference handbook, Praeger Security International, USA:.
5. Delage, F. (2005), *La nueva geopolítica asiática. Anuario Asia Pacífico 2005*, Fundación CIDOB/Real Instituto Elcano/Casa Asia, Madrid, España, pp. 15–23.
6. DeRouen, K. (2001), “U.S. Foreign Policy in the Korean Peninsula”, *Pacific Focus. Center of International Studies*, vol. XVI, 1, pp. 77–87.

7. Eliot, K. (1996), “Korean Unification: A Pandora’s Box of Northeast Asia?”. *Asian Perspective. Journal of Regional and International Affairs*. vol. 20, pp. 9–43.
8. Hee-Suk, S. (1996), “U.S.-Japan Security Relations and the Politics of Northeast Asia”, *Asian Perspective. Journal of Regional and International Affairs*, vol.20, pp. 333–341.
9. Horowitz, S. (2001), “Reconstructing Conflict in East Asia: Preserving Two Koreas, and Moving towards One China and One Taiwan”, *Pacific Focus*, vol. XVI, pp. 35–55.
10. Hurd, I. (1999), “Legitimacy and Authority in International Politics”, *International Organizations*, vol.53, pp. 379–408.
11. Kim, M. (2022), “The Growth of South Korean Soft Power and Its Geopolitical Implications”, *Journal of Indo-Pacific Affairs, Air University*, p. 123–138.
12. Lale, A. (2020), “The Soft Power of South Korea”, *Asya Studies*, vol. 4, pp. 63–74.
13. Pavlova, O., Afonina, O., Vilchynska, I., Khlystun, and O., Smyrna, L. (2024), “Cultural and artistic education strategies: The institutionalisation aspect”, *Sci Herald Uzhhorod Univ. Ser Phys*, vol.55, pp. 1457–1465.
14. Week, S. B., and Meconis, C. A. (1999), *The armed forces of the USA in the Asia Pacific region*, I.B. Tauris, London, UK.

Стаття надійшла до редакції 22.07.2025 р.